

SERPİL CİRİTÇİ

GÜMÜŞLÜK MELEĞİ

Evrende tesadüf yoktur

GÜMÜŞLÜK MELEĞİ

*“Burası engin göklerin ülkesidir. İçten gelen bir türküyü
kapıp koyverin, uzaklaştıkça türkü gökte masmavi olur..
Işık burada yalnız karanlığı aydınlatmakla kalmaz,
aydınlattığı şeyi değiştirir ve görülen bir şiire çevirir.
Başka yerde nur içinde yatılacağına, burada nur içinde
yaşanır. Yıldız kalabalığına engin gece dar gelir.
Hele ay ufuktan bir görüne koysun, evren
bir peri masalına döner.”*

—Halikarnas Balıkcısı

Rivayet odur ki; sabah ezanına kalkan köylüler,
hemen ilerdeki tepede kızıl alevler, denizin içinde
köpürmeler gördüler. Deniz yarılp içinden
çıralarla aydınlatılmış taştan bir yol çıktı,
üzerinden yüksek kanatları olan bir melek,
gümüş renkli ışıklar saçarak geçti,
denizin üzerinde kayboldu.

Halk, evlerinden fırlayıp akın akın sahile indi.
olgun ay ışığı denize gümüş dokurken,
tepe kızıl bir aydınlığa boğuldu.

Sene '42, mevsim sonbahardı.

1

Uçağı sabahın erken saatlerinde Milas Havalimanı'na indiğinde, Zeynep'in uykusuzluktan gözleri yanıyordu. Araba kullanamayacak kadar yorgun olduğundan alandaki acenteden araba kiralamamıştı. Bodrum'a inmek için hemen bir taksi çevirmiş, on dakika sonra da taksinin arka koltuğunda uyuyakalmıştı. Şoförün "Geldik abla," diyen sesiyle uyandığında iyice sersemlemiş haldeydi. Sokaklara hüznünlü bir sessizlik hâkimdi. Bodrum, bayramda el öpmeye gelen çocuklarını uğurlamış yaşlılar gibiydi; yorgun ve yalnız. Bu, evleri beyaza boyalı sevimli kasaba, çılgın eğlence geceleriyle meşhur olsa da tarihi eserleri ve mekânlarıyla köklü bir geçmişin izlerini taşırdı. Akdeniz güneşi yerini parlak yıldızlarla süslü lacivert geceye bıraktığında, bronz tenli erkek ve kadınlar caz müziği eşliğinde denize bakan barlarda ferahlatıcı kokteyller içerlerdi. Homeros'un bu "ebedi mavilikler ülkesi", insana sonsuz huzur ve mutluluk vaat eden sahte bir cennetti.

Zeynep hızlı bir şekilde araba kiralayıp Gümüşlük'e doğru yola koyulduğunda biraz kendine gelmişti. Bodrum'dan çıkmadan bulduğu ilk kafede karnını

doymuş, üstüne içtiği sade kahve daha da ayılmasını sağlamıştı. Yarım saattir araba kullanıyordu. Tepelerin üzerine kurulmuş değirmenleri gördüğünde artık tüm yorgunluğu geçmişti. Gümüşlük'ün yaz kış eksik olmayan rüzgârı, geçmiş yıllarda yaşayanlar tarafından yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamada kullanılmış, eski insanlar bu değirmenler sayesinde yiyecek ihtiyaçlarının temel maddesini karşılamışlardı. Tarlada ürettikleri arpa, buğday burada öğütülüyordu. Binlerce yıl önce denize uzanan burnun uzun ucunda gümüş ocakları olduğundan, bolluk ve bereketiyle ünlü bu kasabaya ismini veren de bu maden ocaklarıydı.

Yel değirmenlerinin olduğu tepeyi geçtikten sonra arabasını durdurup indi, birkaç adım yürüyerek bulunduğu tepeden Gümüşlük koyuna baktı. Üç bin beş yüz yıllık antik Myndos kalıntıları üzerinde kurulu bu şirin belde, zeytinlikleri, narenciye bahçeleri ve pembe beyaz begonvilleriyle kusursuz bir tabloyu anımsatıyordu. Mavi ve yeşilin birbiriyle eşsiz bir uyum içinde dans ettiği bu dantel gibi işlenmiş koyun karşısında bir an nefes bile alamadan öylece kaldı. Akşam olduğunda bu görüntünün muhteşem bir tabloya dönüşeceğini biliyordu. Güneş batarken cümbüş başlıyor, gökyüzü erguvan ve leylak rengine bürünüyor. Dünyanın hiçbir noktasında güneş bu kadar güzel batmıyordu. Bir an bu manzaraya karışmak, sabahtan akşama hiçbir şey yapmadan çıplak ayak kumlarda yürümek, berrek sularda yıkanmak istedi. Yaşlı bir yerdi burası ve var olan her şeyin bir ruhu vardı. İnsanı kendi derinliklerinde arınmaya çağırıyorlar, binlerce yılın yükünü taşıyan bu yaşlı ruhlardı. Yaz aylarının kavurucu sıcaklarında büyük metropollerden buraya kaçan insanlar, turkuaz rengi diz boyu suda Tavşan Adası'na yürürler,

GÜMÜŞLÜK MELEĞİ

gün batımında deniz kıyısında şarap ve zengin deniz mahsullerinin eşlik ettiği masalarda rakı balık keyfi yaparlardı. Denizden gelen hafif esintiye karışan lezzetli balık kokuları insanın iştahını açar, yaşamın keyfini bir kez daha hatırlatırdı. Tüm Bodrum yarımadasını saran beton yığınları henüz buraya ulaşmamış olduğundan eski, bozulmamış Bodrum'u anımsatan bu balıkçı köyünü çok severdi Zeynep. Yarımadanın en ünlü balık restoranlarını barındıran bu koy içinde bulunan Tavşan Adası ile sahil arasındaki deniz yürüyerek geçilecek kadar sığ ve durgundu.

Yarım saat sonra yemyeşil çam ağaçları ve rengarenk çiçeklerle çevrili otele ulaştığında güneş iyice tepeye yükselmişti. Otelin mimarisinde göze çarpan antik çizgiler, büyük ustalıkla inşa edilmişti. Geniş yeşil alanları ve yürüyüş yollarıyla sakin ve huzur dolu bir atmosferi yansıtıyordu. Orijinal ve gösterişli tablolarla donatılmış otelin geniş lobisi boştu. Parlak ve açık gri renkteki granit zeminin üzerinde antik mobilyalar, kilimler vardı. Lobi ileride yerden tavana yükselen geniş camlarla son buluyor, bahçedeki havuzun pırıltıları cama yansıtıyordu. Daha önceden ayırtmış olduğu odasının anahtarını alıp hemen yukarı çıktı, banyoya geçip aynaya baktı. Gördüğü şey hiç hoşuna gitmedi. Rüzgârdan saçı başı dağılmış, makyajı kaybolmuş soluk renkli bir kadın bakıyordu yüzüne. Hemen üstündekileri çıkarıp duşa girdi. Beş dakika kadar ılık duşun altında kaldıktan sonra üstüne askılı bir tişört ile şortunu geçirerek odaya geçti, televizyonu açtı. Kendisiyle baş başa kalmaktan korkar gibi oyalanacak bir şeyler arıyordu odanın içinde.

Başrollerinde Türkan Şoray ile Kadir İnanır'ın olduğu eski Türk filmlerinden biri oynuyordu kanallardan birinde. Kadir İnanır, üzerinde beyaz bir ceketle dans ediyor,

Türkan Şoray ise onu vurmak için çantasından tabancasını çıkarıyordu. Daha önce de defalarca seyretmiş olduğu için biliyordu, vuramayacaktı. “İşte bizi bu filmler kandırdı,” diye düşündü. Bir gün bir köşe başında Tarık Akan’la çarpışıp göz göze gelerek âşık olacağımıza, sonra ömür boyu birbirimize sadık ve mutlu yaşayacağımıza bu filmlerden sonra inandık. Zamanı geldiğinde âşık olacak, sevdiğimiz adamla evlenecek ve çocuklarla bir ömür mutlu yaşayacaktık. Yaşamlarımızın normal işleyişi bu değil miydi? Sonra ne oldu? Mutlu sonlar, hiç aldatmayan kadın ve erkekler bu filmlerde kaldı.

Gerçek hayatta yaşadığımızı sandığımız sahte aşkların aksine, hâlâ böylesine saf ve tutkulu bir aşkla seven kadın ve erkeklerin varlığına inanmak isteyerek sürdürüyoruz hayatımızı. Duygularımız, özlemlerimiz ve umutlarımızla insan olduğumuzu anlatan şiirler, şarkılar, filmler yavaş yavaş çekiliyor hayatımızdan; yerini modern dünyanın kendi renklerine bırakıyor ve bu renklerin içinde insan kayboluyor, sadece ellerinde telefon oradan oraya koşturan robotlar kalıyor.

Filmi sonuna kadar izlemedi. Her ikisinin de öleceğini biliyordu ve o sahne her defasında içini aynı acıyla sızlatıyordu.

Deniz manzarasına sahip odasının penceresinden Tavşan Adası görünüyordu. Burada bir dönem yoğun olarak tavşanlar yaşadığı için ada sonradan bu ismi almıştı. Geçen yıl bayram tatilinde Hakan’la Gümüşlük’e geldiklerinde, eşsiz bir olaya tanıklık etmişlerdi. Tavşan Adası’nın etrafındaki sular bir metre çekilmiş, ikisi el ele gün ışığına çıkan tarihî Kral yolundan yürüyerek Tavşan Adası’na geçmişlerdi. Antik Myndos kentini kuran Halikarnassos Kralı Mousolos, bu yolu sevgilisi ve aynı zamanda kız kardeşi olan Artemisa ile Ege’nin eşsiz

GÜMÜŞLÜK MELEĞİ

gün batımını izlemek için yaptırmıştı. Sular çekildiğinde tarihi Tavşan yarımadası bir adaya dönüşmüştü.

Sanki o günlerin üzerinden bir asır geçmiş gibiydi. İçinde garip bir çöküntü ve yalnızlık duygusuyla odasına baktı. Çıkardığı giysileri gelişigüzel sandalyenin arkasına atılmıştı. O kadar solgun, buruşuk ve zavallı görünüyorlardı ki sanki kendi acısı onlara da bulaşmıştı. Pencereye doğru yürüdü. Tülün ardından denize baktı. Ege'de aydınlık, masmavi bir gündü. Uzaklarda bir köpek havladı, bir ürperti tüm vücudunu dolaştı. Oturmak üzere koltuklardan birine yönelmişti ki başından beri yakalanmaktan korktuğu düşünceye o koltuğa otururken yakalandı. Hakan artık hayatında yoktu. Gözlerinden bir damla süzüldü. Bütün yaşanmışlıklardan artakalan kendisi ve yalnızlığıydı işte.

Öğleden sonranın geri kalan saatlerini odasında geçirdi. Hakan'ı kafasından uzaklaştırmaya çalışsa da bir süre sonra ondan başka bir şey düşünemez oldu. Sonunda eşofmanlarını giyerek otelin bahçesine çıktı. Havuza bakan tahta banklarda yaşlı bir çift oturuyordu. İri pembe begonvillerin sardığı kare taşlı dar yoldan sahile doğru yürümeye başladı. Uzaktan gözüne çarpan bir taş eve yaklaştığında adımlarını yavaşlattı. Gümüşlük'ün tepelerinden birine yapılan bu taş ev, geleneksel Bodrum dokusunu yaşatan beyaz köy evleri arasında farklı görüntüsüyle dikkat çekiyordu. Evin duvarlarında Muğla'daki eski evlerden temin edilen taş ve kiremitler kullanılmıştı. Bahçe duvarlarından taşan sardunya ve pembe begonviller o kadar güzel ve canlı görünüyorlardı ki Zeynep, evin önünde çakılıp kaldı. Gelin duvağı da diyorlardı bu çiçeğe. Gerçekten de bir duvak gibi sarmıştı evin dört bir yanını. Hayatın, huzurun ve güzelliğin kokusunu yayıyordu.

Dakikalar sonra sahildeki restoranda otururken zihni biraz dağılmış, Gümüşlük'ün, insanı hemen saran büyümlü havası fazlasıyla iyi gelmişti. Yaz sezonu bittiği için koyu süsleyen günlük tur tekneleri ve yelkenliler, yerini gerçek sahiplerine balıkçı teknelerine bırakmıştı. Balıkçılar, tuttıkları balıkları tahta iskele üzerindeki tezgâhlarda satıyor, deniz kenarındaki tahta masa ve sandalyeli kahveler, artık köy halkını ve yaz kış oturanlarını ağırlıyordu.

Gün batmak üzereydi. Deniz mor ile kırmızı arasında muhteşem bir renge bürünmüştü. Günler sonra ilk kez karnının acıktığını hisseden Zeynep, kendine balıkla beraber bol salata ve şarap söyledi. Biraz sonra kulağına gelen müzik o kadar geçmişten geldi ki, yavaş yavaş onu aylar öncesine götürdü. Deniz kenarında Hakan'la kahkahalar atıyordu zihnindeki ilk karede. Üzerinde bembeyaz bir elbise, masada kırmızı bir gül. Hakan elini tutup bir yüzük takıyor parmağına, taşın ışıltısı gözbebeklerine yansıyor. Hiç olmadığı kadar güzel ve mutlu hissediyor kendini. Uzanıp onu öpüyor.

Art arda zihnine akan başka bir karede tanıdık bir ses, "Hakan yanında bir kadınla bardan çıktık," diyor.

Anlatılabilir bir şey miydi acaba o anda hissettikleri? Kimdi bu kadın? Nerede şimdi?

O akşam şehir dışından gelen eski bir arkadaşını Pierre Loti'ye götürmüştü. Birlikte Eyüp manzarasını izleyerek çaylarını yudumluyorlardı. Karşıda bir yerlerde havai fişekler patlıyor, rengarenk ışıklar gökyüzünde kalpler, ağaçlar oluşturuyordu. Zeynep mutlu ve büyülenmiş bir halde dünyanın en güzel manzarasına baktığını düşünürken telefonu çalmıştı. Arayan yakın arkadaşı Ada'ydı. Hakan esmer bir kadınla sarmaş dolaş buldukları gece kulübünden çıkmak üzereydi. Yıllar sonra

GÜMÜŞLÜK MELEĞİ

çekinmeden yüreğini açtığı, deliler gibi sevdiği Hakan başka bir kadınla...

Martı çığlıkları, havai fişek patlamalarına karışıp kulaklarında bitmeyen bir uğultuya dönüştüğünde, Zeynep için hayat çoktan durmuştu. Dakikalarca sonsuz bir boşlukta asılı kaldı. Göğsünde bir şeyin düğümlediğini, sonra da parçalanıp bütün vücuduna yayıldığı hatırlıyordu. Bir bıçak saplanmış gibiydi vücuduna. Nefesini bile kesen keskin bir acı. Karanlık bir boşlukta sürüklendikten sonra o şok, yerini yavaş yavaş düşüncelere bırakmış ve sonra acı, pusuda bekleyen bir düşman gibi en ağır saldırılarını başlatmıştı. Artık bir kurbandı. Bedeni ve beyni bu saldırılardan bitap düşünceye kadar saldırı bitmemiş, en kötü düşünceleri ürettikçe düşmanın bu işkenceden aldığı haz artarak doymak bilmez bir iştahla onu en olmadık yerlerden vurmaya devam etmişti. Ta ki artık tükenip acıyı hissetmez oluncaya kadar.

O hafta boyunca ne yaptığının ne konuştuğunun ne de yediğinin farkındaydı. Gözlerinin donuklaştığını, yüzünün solduğunu bildiği için aynalara bakamaz olmuştu. Tek başına kendisiyle kalmak ayrı bir kabustu. Başını yastığa koyduğu an da bunlardan biriydi. Biliyordu ki orada kaçış yoktu, teselli edecek arkadaşları, dostları yoktu. Savaş meydanı boş kalınca düşman daha da ağır saldırılarını başlatıyordu. İşkenceden bitap düşmüş bir halde, gece tüm olanların bir rüya olmasını dileyerek uykuya dalıyor, uyumak ve bir daha uyanmamak, kaybolup gitmek istiyordu. Gideceği hiçbir yer olmadığını anlayana kadar kaçışı devam ediyor, bir tek kendinden kaçamayacağını anladığında direnci zayıflıyor ve sonunda düşmana teslim oluyordu. İşte acı, bedeninin her hücreğine böyle ince ince kodlanmıştı.

Sonra ilişkisini sorgulamaya başladı. Kendi inandığı bir aşk masalı mı yaratmıştı acaba? Hakan'ın hiçbir telefonuna çıkmamış, ısrarla yaptığı tüm görüşme tekliflerini geri çevirmişti. Bir zaman sonra da ne olduğunu tam kavrayamaz oldu. Sanki ona benzeyen bir kadının hayatını dışarıdan izliyor gibiydi. Herkes gibi yiyor, içiyor, görünüşte eski yaşantısına devam ediyordu ama sanki bunları yapan o değildi. Bedeni otomatige bağlanmış bir robot gibi oradan oraya koştururken ruhu sonsuz bir boşlukta asılı kalmıştı sanki. Sakin ve sabırlı olup kısa bir süre de olsa İstanbul'dan kaçmayı planlarken bir mucize olmuş, çalıştığı işyeri bir hafta izin vermişti. Ve tek kişilik yolculuğu da böylece başlamıştı oldu. Bütün yıkılışlardan, pişmanlıklardan, acılardan ruhunu özgürleştirme çabası. Sırta alınmış tüm yükleri birer birer atıp yeniden hafifleme çabası. "Acıya en çok yalnızlık yakışır," diyen eski bir dostun sözünü dinleme zamanı.

Gümüşlük'te... Günlerdir ilk defa geriye değil, ileriye doğru atılmış bir adım.

Hava iyice serinlemişti. Gün batarken deniz o kadar güzel görünüyordu ki canı otele dönmek istemedi. Bir el işaretiyle garsonu çağırıp sade bir kahve ile şal istedi. Biraz sonra şalına sarınmış, kahvesiyle birlikte yaktığı sigaranın keyfini çıkarıyordu. Sigarayla arası pek yoktu ama akşam yemeklerinde içki aldığı anda canı bir tane isterdi.

İşyerinden izin almak da sorun olmamıştı. Uykusuzluktan kanlanmış gözleri ve solmuş suratıyla ortada dolaştığını gören müdürü yanına çağırarak, "Bir hafta izin kullan, döndüğünde seni bu suratla görmek istemiyorum." demişti. O anda içinden adama bağıra bağıra teşekkür etmek gelse de nemli gözlerle sadece "Peki," diyebilmişti. Dokunsalar ağlama halindeydi bir süredir.

GÜMÜŞLÜK MELEĞİ

Kendine bile fazla geliyordu. Uluslararası bir firmada satış yöneticiliği yapıyordu. Aslında pazar araştırması yapmak isterken hiç istemediği bir alanda kariyer yapmak ve bir türlü ısınmadığı bir İtalyan patronla çalışmak onu iyice işinden soğutmuştu. Neyse ki müdürü anlayışlı bir adamdı da zor zamanlarında destek oluyordu.

Sürekli takım elbise ve topuklu ayakkabı giymek zorunda olan plaza kadınlarından olmak istemese de Londra'da MBA yaptıktan sonra kendini Levent'teki gökdelenlerden birinde bulmuştu. Türkiye'nin marka değeri yüksek en iyi üniversitelerinden mezun bu şık erkekler ve saçları her zaman yapılı kadınların birçoğu için işleri, geçinecek parayı kazanmalarının ötesinde kendilerinin önemli ve gerekli olduklarını hissettiren bir araç haline almıştı. Özgürlüklerini çoktan parlatılmış imajlara ve paraya kurban etmişlerdi. Çalışırken evlenip çocuk sahibi olan kadınlar da öğle aralarına bin türlü işi sığdırmaya çalışıp zamanla yarışa girmişlerdi. Daha rahat standartlarda istedikleri her yere gidip gezebilecek paraya sahiblerdi ama artık buna ayıracak zamanları yoktu. Her ne kadar kadınlara daha çocukluklarından itibaren sürekli çalışıp kocalarına bağımlı olmamaları empoze edilmiş ve hatta TV kanalları ve tüm medya bunu desteklemişse de kadınların bir tarafı doğaları gereği evde oturup çocuklarını yetiştirmek istiyordu içten içe.

Otele geldiğinde canı hemen uyumak istemedi, üstüne bir ceket alıp balkona çıktı. Ayın parlak ışığı Tavşan Adası'nı aydınlatıyor, denizin üzerinde ışıklar oynasıyordu. Geçen yaz Hakan'la geldiklerinde yine balkonda oturdukları geceyi anımsadı. Başını onun omuzuna yaslamış öylece uyuyakalmıştı. İnsan zihni ne kadar garip bir şeydi. Bir görüntü, bir ses ya da koku insanı en olmadık yerlere götürüveriyordu. Gitmek bir şey değildi ama

insan kendini bazen çok uzaklarda, çıkışsız yollarda buluveriyordu. Sanki dört mevsim yaşıyordu insanın yüreğinde. Bazen bahar esiyor da ruhu kanatlanıyor, bazen fırtına başlıyor, ıslak üşümüş bir kedi yavrusu gibi bükülüyor boynu.

Hakan'ı ilk tanıdığı akşamı düşündü. Yıllar önce büyük bir hüsrana birlikte aşk defterini de kapamış olmasına rağmen bir akşam buluştukları arkadaş grubu içinde ona bakıp o kadar güzel gülümsemişti ki kendini ondan alamamıştı. Tekrar acı çekmekten ölesiye korksa da aşkın adımlarını bir kez daha nereye gittiğini bilmediği bir yola atmıştı. Aşkın güzelliği de bu bilinmezliğinde değil miydi? Bir sonraki adım hep bir boşluğa atar gibi atılıyor, ayak seslerimize kalbimizin korku ve heyecan dolu atışları karışıyordu. Her ne kadar ona bin bir günah yüklessek de aşk, masum olduğumuza inandığımız ve kaçamadığımız tek duyguydu. Yıllarca çalışıp işimizi öğreniyor, bir hobimizi geliştirip daha güzel çizebiliyor ya da şarkı söyleyebiliyorduk ama aşkı öğrenemiyorduk bir türlü. "Artık yanlış yapma," diyemiyorduk. Çünkü aşk, her defasında başka kılıklara bürünmüş olarak çıkıyordu karşımıza. Hep başka köşeden çıkıyor ama aynı yerden yakalıyordu bizi. Tüm bildiklerimizi unutuyor, yeni bir heves ve heyecanla kapılıp gidiyorduk büyüüne...

Ne kadar özlemişti onu. Başını omzuna koymayı, sımsıkı sarılmayı... Geldiğinden bu yana kapalı olan telefonuna baktı. Hakan'ın doğum gününde verdiği son hediyesiydi. Gözpınarları dolmaya başladığında artık çok geçti. Acı bir kez daha yüreğinin baş köşesine kurulmuş ve hiç gitmeyecek gibiydi. Bazı şeyler sonuna kadar yaşanmamışsa bitirilme şansı olmuyordu işte. Derinliklerine fazlasıyla indiğimiz insanları bir çırpıda

GÜMÜŞLÜK MELEĞİ

içimizden çıkaramıyorduk. Eğer paylaşılanların canlı ya da cansız tanığı çoksa işimiz daha da zorlaşıyor, bu tanıklar, yaşananların ömür boyu şahidi olarak dolaşıp duruyorlardı bizimle.

Saatlerce balkonda öylece oturdu. İçeri girip kendini yatağa attığında güneş doğmak üzereydi.

Kar yağdığında her tanesi uygun yere düşer.

Başımıza gelen karmakarışık ya da rastgele görünen olayların arkasında evrensel zekâ diyebileceğimiz daha yüksek bir düzen ve amaç vardır. O nedenle yaşadıklarınıza ne “iyi” ne de “kötü” deyin. En kötü olarak adlandırdığınız olay bile daha yüksek bir düzenin başlangıcı anlamına gelebilir.

2

Zeynep her sabah aynı yoldan yürüyerek deniz kıyısındaki kahveye iniyor, kahvaltısını orada yapıyordu. Sabahın erken saatlerinin dinginliğinde tahta masa ve sandalyelerde çay içmek başka bir keyifti.

Bir sabah yine eşofmanlarını giymiş hızlı adımlarla yürürken, her geçişinde durup hayranlıkla baktığı o taş evin bahçesinde elli, elli beş yaşlarında bir kadın gördü. Kadının beyaz saçları yumuşak dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde şilebezinden yapılmış beyaz otantik bir elbise vardı. Fildişi gibi pürüzsüz görünen boynuna Zeynep'in daha önce hiç görmediği tarzda gümüş bir melek kolyesi takmıştı. Kadının oval yüzüne çok yakışan iri lacivert gözleri kendine bakıyordu.

"Günaydın," diye seslendi Zeynep.

"Günaydın."

"Çok güzel bir eviniz var, belli ki bayağı emek vermişsiniz."

"Teşekkür ederim. Buyurun bir çayımı için uygunsanız."

Eve zaten görür görmez çarpılan Zeynep bu fırsatı kaçırmak istemedi:

“Çok memnun olurum.”

Bahçeden içeri girer girmez elini uzattı:

“Adım Zeynep, ilerideki butik otelde kalıyorum.”

“Memnun oldum ben de Pera.” Kadın tekrar “Buyurun,” diyerek yolu gösterirken sordu: “Tatil amaçlı mı geldiniz?”

“Sayılır.” Zeynep’in yüzü neden geldiğini hatırlayınca gölgelenmişti. “İstanbul’da yaşıyorum, biraz izin alıp dinlenmeye geldim,” dedi.

“İyi yapmışsınız, şehir hayatı yoruyor insanı.”

Ana binada yer alan ve bahçeye açılan oturma bölümü rahatlık amacıyla dekore edilmişti. Beyaz geniş minderlerle kanepesü verilen köşeye yürürlerken Zeynep sordu:

“Siz hep burada mı yaşıyorsunuz?”

“Genellikle buradayım. Arada bir ben de İstanbul’a gidiyorum. Kızım orada üniversite okuyor.”

“Ne güzel. Çalışma zorunluluğum olmasa ben de böyle bir yerde oturmak isterdim. Evinizi her sabah önünden geçerken hayranlıkla seyrediyorum. Özellikle duvarları saran pembe begonviller o kadar güzeller ki izin verirsiniz fotoğraflarını çekmek istiyorum.”

Kadının yüzü mütevazı bir gülüşle aydınlandı. “Elbette,” dedi. “İstedığınız her yerin fotoğrafını çekebilirsiniz.”

Sedef işlemeli sehpa ve üzerindeki gümüş tepsi, ev sahibinin ince zevkini eve taşıdığını belli ediyordu. Hint işi kırlentler ve otantik aksesuarlar ise Uzak Doğu esintisi taşıyordu.

“Tıpkı evin dışı gibi içi de çok zevkli döşenmiş,” dedi Zeynep.

“Teşekkür ederim. Hindistan’a özgü renk ve desenleri her zaman etkileyici bulmuşumdur.”